Ч. 248. Пятниця 15 (2) падолиста 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ позапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Рада державна.—Війна на Балкані.— Австрийско-сербске напружене і політична ситуация.*

На вторковім засіданю палати послів промовляв насамперед в справі язикових розпоряджень міністра справедливости п. Врстовшек і говорив 4 і пів години до год. 3·30, по нім говорив посол Ренер, Ротер і Странски. Підчас промови п. Ренера, котрий атакував міністра справедливости Гохенбурґера, відозвали ся з социялістичних лавок оклики: Де міністер справедливости! Перервати засідане та завізвати міністра, щоби явив ся в палаті! Крик тревав довший час. Між тим прибув до палати Гохенбурґер.

Також підчас промови п. Странского піднялись крики, коли сей посол накидаючи ся на мін. Гохенбурґера, сказав, що его місце є в криміналі. Чеські радикали оплескували ті слова і кликали голосно під адресою міністра: „Геть!“

Зі сторони Німців відозвали ся голоси протесту. Між послами Ведрою, Вальднером і Мільвертом а Хоцом і Швігою прийшло до острої суперечки. Крик тревав довший час.

Предсідатель віцепрезидент п. Романчук кілька разів напоминав пос. Странского. Коли п. Странски скінчив свою бесіду, віцепрезидент Романчук напімнув пп. Ренера і Странского за образливі напасти на міністра судівництва Гохенбурґера.

Се викликало острі протести зі сторони социялістів і Чехів. На тім наради перервано.

На внесенє п. Вальднера приступлено до другого читаня правительственного предложеня в справі впливу vis major на підняте ділань правно-векслевих.

Проект сего закона принято відтак без дискусиї.

При кінци засіданя всенімецкий пос. Іро запротестував против наміру проливу німецкої крови для уратованя австрийскої політики, коли тимчасом Славяни в Австриї отверто симпатизують зі Славянами на Балкані.

Пос. Кльофач заявив, що населенє без ріжниці народности не хоче війни.

Пос. Єржабек (перериває): „Але передовсім нехай Сербія перестане бути безличною! (Гамір, клик, оклики: „Тьфу!“ на лавах чеських радикалів).

Пос. Кльофач заявляє дальше, що Чехи бажають щирої приязни з союзними балканьскими державами.

Балканьска загадка мусить бути вкінци розвязана. Хто жадає автономії Альбанії, той ділає в некористь дальшого мира в Европі. Славяни в Австриї бажають, щоби їх почуваня таксамо респектовано як почуваня Німців і не жадають війни ані з Німцями, а тим більше зі Славянами.

На тім засіданє замкнено.

На поли війни хвилевий застій, а бодай не надійшли ніякі вісти про значнійші події. Кореспондент віденьскої „Reichspost“ доносить з головної кватири болгарскої, що коло Чатальджи не прийшло доси до більшої битви з причини зливи. Тяжко було довести артилерию і муніцию. „Die Zeit“ каже, що пристань Дураццо або Драч вже занята Сербами і що борба коло Чатальджи вже розпочала ся. Потвердженя сеї вісти нема. Вкінци треба ще згадати про поголоску, що Туреччина удала ся безпосередно до Болгариї з просьбою о перемирє.

Австрийско-угорский консуль в Скопле так оповідає про піддачу міста Скопле:

В пятницю розійшла ся чутка по Скопле, про остаточну побіду Сербів під Куманово і їх похід на Скопле. Від сеї хвилї почала ся тут метушня. Коли чужинці поводили ся взірцево, завішували синьо жовті і державні німецкі фани, почала ся справжня утеча турецких родин. Коли стало звістним, що цивільні власти і валі опустять місто, збігали ся Турки до мене і просили о захист. Я дав їм его, о скілько се було в моїх силах.

Однако положенє що хвилї ставало поважнійше, бо утікачі цілими купами з околиць і з поля битви напливали до міста і все враз

## Служниця без заплати.

(З німецкого — О. Гекера).

Коли сонце зайшло, душна спека, яка була в липни настала, трохи ослабла. Пані Моффарт, що в поті чола коло отвертого від кухні вікна своєї тісної домівки на найвисшім поверсі величезної нюйоркскої дерихмари занята була прасованєм, обтерла собі мокре чоло рукою навідлів і аж лекше віддихнула.

Заким взяла ся до звичайного біля, поскладала старанно на боці спідне біле і катунові спідничкі своїх молодших дітий та білі блюзки до праня своєї найстаршої доньки Мейбль. Як-раз хотіла послиненим показуючим пальцем спробовати, чи зелізко добре горяче, коли отворили ся двері і до горячої мов пекарска піч комнати увійшла Мейбль.

— Ти щось нинї досить пізно приходиш, Мейбль — привитала еї матір. — То вже по семій.

Мейбль Моффарт сїла собі на кухонний столець коло вікна і лиш зітхнула та сперлась обома руками на стіл. — Нині була в склепі місячна інвентура і тому то завсїгди тягне ся трохи довше — сказала она і здвигнула плечима — Але тепер хоче ся мені дуже пити і я би дуже радо випила чарку чаю.

Мати виймила з кухонної шафки поза нею чарку і поставила єї разом з цукорничкою і бляшанним горнятком з молоком на стіл, Мейбель здоймила чайник з розпаленої кухні і налила собі чаю.

За хвилю відозвала ся она, покивуючи головою: — Чого ви, мамо, так все мучите ся! Нехай діти носять темні річи! Я на вашім місци так би не мучила ся! Та й на що то взагалі придало ся?

Пані Моффарт присунула собі столець і сїла змучена. — Та й я давнійше так думала, моя любко: на що то придало ся. Коли бо видиш, моя мати була Німкиня, а я пригадую собі, як она тим гордила ся, що ми діти кождої суботи вечером чистенько викупали ся, а в неділю убирали сьвіже біле і одіж — то так мусїло бути як амінь в молитві. — Скоро лиш чоловік дасть ся сам повісити, то й все дасть зараз повісити! — говорила она бувало. А від коли я сама матір, то в мені жиють два духи. Один з них каже так як ти, а другий відзиває ся як небіжчка мама. Та й вір мені, Любо — чоловік дійстно не повинен сам давати ся повісити!

Она встала, поклала чарку на бік і стала дальше прасувати. Але від часу до часу споглядала на сидячу коло вікна задуману доньку, котра зажуреними очима споглядала безнастанно на сильветки криш, що відбивали ся різко від вечірного неба.

Скажи но, Мейбль, чи Стівн[1]) Міллер прийде нинї вечером? — зачала она відтак допитувати ся.

Рожеве личко Люби зачервоніло ся зрадливо так, що аж ніби потемніло. — Певно, що прийде. Але — але мабуть послідний раз — відповіла дівчина пиняво.

Матір еї випростувала ся. — З него лепский чоловік — сказала она — не пияк, а пильний і доброго характеру. Як би ти була его жінкою, то не мусїла би-сь гарувати — ти й так не з тих сильних, Мейбль.

Дівчина споглянула знов на криші перед нею. — Та я й безнастанно о тім думаю, мамо — сказала она, зітхнувши. — Тамтого тиждня я вже ніби була рішила ся та стала думати о виправі, але —

Мені то ані на хвильку не було по нутру, що ти приняла посаду при великім департаментовім сторі[2]). Продавці убирають ся там як ґрафи. Розуміє ся, що при таких вилизаних паничах так простий собі чоловік як Стівн Міллер не може удержати ся. Але то лиш зверха они такі пани, Мейбль. Що заробляють, то й пропустять, а тоті гроші, що заробляє Стівн, належали би тобі таки до послідного сотика.

— Мамо, мені тоті сьмішні стрійки зовсім байдужі! Добре то дідо бувало казав, що то

---

[1]) Стефан.
[2]) Склеп.

війше показувало ся, що між турецким войском запанувала страшна деморалїзация. По полудни стріляно до валія, задаєть ся стріляли жовоїри, а вечером, коли валї, якого не поцїлили, покинув місто, почали товпи рабувати. Розбивали маґазини, нищили склепи, рабували маґазини амуніциї, так що хлопцї могли уоружувати ся. Можна було надіяти ся і найгіршого, ми консулї старали ся зарадити сему. Та на разї не могли ми нїчого вдїяти, як хиба дати захист турецким родинам, що до нас схоронили ся. У мене ночувало в пятницю і в суботу 25 люда.

Слїдуючого ранку посадник міста Скопле звернув ся з просьбою о поміч до мене і просив, щоби сербскі войска вмашерували, бо инакше се місто чекало нещасте. Треба також було побоювати ся, що як ще мине один день, можуть рабунки перемінити ся в страшну різню. Так рішили ся консулї анґлїйский, російский, француский і я вийти против сербского войска і просити охорони для міста. Раненько виїхали ми возом аж до сербских сторожий. Дальше пустили нас аж тодї, як ми докладно пояснили цїль нашого приїзду. Нам завязали очи і ми машерували пішки під ескортою яких три години під зливний дощ. Коли нам зняли з очий перевязки, стояли ми на горбку перед сербским князем Александром. Ми просили єго війти до міста і охоронити місто. Князь наперед спитав: „Яку поруку можете менї дати, що наші люди не натрафлять на віякі ворожі виступи із засїдки?“ Розуміє ть ся такої запоруки ми не могли рішучо дати, а ограничували ся лише на повтореню нашої просьби. Вкінци князь згодив ся сповнити нашу просьбу війти до міста.

О пятій годинї по полудни над'їхав князь на чолї своєї кінноти, маси інфантериї ступали за кавалериєю і від сеї хвилї запанував в місті спокій.

Консуль нарікає дальше, що від більше днів відірваний цїлком від сьвіта. Не дістає нїяких часописий, листів, телеґрам, не знає, що дїє ся з консулями по инших турецких містах, не може нїяк порозуміти ся нї з Віднем нї з Царгородом.

Князь Александер приняв дуже вічливо француского консуля. Стиснув єму кілька разів руку і сказав: „Ми Серби завдячуємо вам Французам також богато. Наші офіцири учили ся у вас, наші гармати, наші рушницї і наша муніция походять з Франциї“.

Президент болгарского собраня Данев привіз відручне письмо до цїсаря Франца Йосифа. Авдиенция, на котрій Данев вручив письмо цїсареви, тревала більше як годину, потім Данев удав ся на авдиенцию до престолонаслїдника. Змістом і цїлию місиї Данева уважають передовсїм справу рекомпенсат, жаданих Румунїєю, а відтак посередництво в австрийско-сербскім конфлїктї в справі адрийских пристаний і в справі Альбанїї.

Показало ся тепер, що балканьский союз не є заразом союзом зачіпно-відпорним, але мав він на цїли лише з'єдинене тих держав, щоби висвободити християньскі провінциї з під турецкої кормиги. Однак Болгария не рішена іти на війну для підпомоги Сербії на случай австрийско-сербскої війни о адрийску пристань.

Данев вислав довгу шифровану телеґраму до короля Фердинанда, в якій здає єму звіт з конференций в Будапешті. Данев тричі конферував відтак з міністром заграничних справ Берхтольдом і нїмецким амбасадором Чіршке. При тій нагодї переконав ся Данев, що нїмецка дипльоматия цїлком годить ся з австрийскою дипльоматиєю в балканьскій справі. Таке саме становище занимає італїяньска дипльоматия.

Догадують ся, що Данев привіз також ріжні пропозициї посередництва в справі австрийско-сербского конфлїкту. В тій справі ведуть ся ще переговори. Супротив сего гадають, що в дипльоматичній акциї наступить тепер кількоднева перерва. За посередництвом Данева всї балканьскі держави поінформовано тепер про рішуче остаточне становище Австро-Угорщини, тепер знов відбувають ся в тих державах наради що-до відповіди для Австриї. Тому думають, що за кілька днів наступить задумана дипльоматична акция.

Данев вернув вже до болгарскої головної кватири в Старій Загорі.

# Новинки.

Львів, 14 падолиста 1912.

— **Іменованя.** Пан Мінїстер справедливости іменував асистента канцелярийного Ад. К Сеnетру Львові начальником канцелярії в окружнім судї в Сяноцї.

— **Войскові зарядженя в Австриї.** Віденьске ц. к бюро кореспонденцийне розіслало слїдуючу телеґраму. З причини більшого числа рекрутів, котрі після нового закона войскового мають ставити ся до служби, услівя виобразованя стали ся о много труднїйші. Управа войскова виділась отже спонуканою рекрутів для баталїонів розміщених в Боснї, Герцеґовинї і Дальматиї образувати насамперед чотири недїлї в їх кадрах а відтак аж вислати їх до відділів войскових. Тепер якраз ті 4 тижднї скінчили ся і нинї дня 14 с. м. ровпо-

---

лиш зверха позлітка а в середині нужда. — Нї, я думала о тім, що волїла би піти на службу.

Мати аж остовпіла, так видивила ся на неї. — То ти хочеш іти на службу?

Мейбль притакнула на то головою. — Міллї Кернрайт має тітку а тота єсть у містрес Репс фелле ключницею, що має біле під собою. Она там примістила Міллю за покоєву а тепер, мамо, жиє ся там їй як якій княгини. Там служить не менше лиш сїм покоєвих а кожда з них має хорошеньку комнатку та й купати ся можуть що дня не лиш в суботу а що дня убирають сьвіжі сукнї в рожеві і синї краточки, добре накрохмалені і випрасовані та чипочки з мережками на голову і тоненькі фартушочки, зовсїм так, як то видите на сценї в театрі. А при тім нема богато до роботи, як Міллї тета каже — а пять долярів на тиждень і все за дармо. А я мушу тепер мало що не на смерть запрацьовувати ся, дістаю півчетверта на тиждень і нїчо до рота. Я могла би вам тодї давати три доляри на тиждень а за решту я би собі поволеньки придбала виправу — хто знає, що то ще пізнїйше буде.

— Моя мама була довгі лїта кухаркою в Европі, заким віддала ся за тата і з ним сюди прийшла — сказала на то пані Моффарт і призадумала ся. — Остаточно на одно виходить. — Але що тодї буде зі Стівом, дитинко? З такої нагоди треба користати!

Донька засьміяла ся на то. — Я тим не журю ся. Не буде той, то буде другий. От дивіть ся, мамо, я таки по щирости люблю Стівена — та й не знаю, чи коли буду могла лїпше любити якого мужчину; але поправді сказавши — она подивила ся щиро матери в очи — я хотїла би лекше жити, як ось ви жиєте. Ви стоїте тут і прасуєте, вам вже пятьдесять лїт а ви працюєте і працюєте — тому гарованю нема кінця. Я в склепі маю певно також богато роботи, але то забавка супротив вашої роботи! Ви від досьвіта до пізної ночи на ногах. Заєдно лиш варити і голодні роти напихати а відтак мити начинє, прати і прасувати. Коли одну роботу скінчите, то вашим відпочинком друга. Латанє і прасованє панчіх то ваш відпочинок! Менї аж страшно дивити ся, як ви жиєте а я, мамо, не хотїла би так само як ви робити. — То певно, що я щиро люблю Стівена, але не настілько, щоби аж бути єго служницею без заплати, як то ви були через цїле своє житє для тата і для нас — —

— Нї, нї, Мейбель, служницею без заплати ти би не мусїла нїколи бути.

Слова ті дались почути крізь відчинені двері. Матїр і донька, як понятно, змішані обернули голови. В дверех стояв Стівн Міллер в сьвяточнім одїню, в синїй краватцї на шиї і стоячім ковнїрику та в очевиднім заклопотаню споглядав на дївчину, котру таки щиро полюбив.

— Ай, добрий вечер, Стіве — відозвала ся чим скорше пані Моффарт, витаючи гостя. — Сїдайте собі — Мейбель, принеси крісло — але бо то сегодня вечером так душно!

Стіве поклонив ся панї Моффарт, але тужливими синїми очима споглядав на хорошеньку стать доньки, що зі спущеною головою стояла перед ним.

— Я прийшов по тебе, Мейбель, щоби тебе забрати до театру в городі на дасї. Ми прецї так умовили ся послїдної недїлї — сказав він і поклав кілька рож на стіл. Він тужливо споглядав на улюблену дївчину. Коби то лиш єму удало ся завести дївчину до того так дуже осьвітленого заведеня в городї, зробленім на самім вершку нюйорскої дерихмари, де житє представляє ся мов би якийсь сон облитий сьвітлом, то він мав надію, що там зможе висказати їй все, що має на серци та й одержати відповідь, якої так дуже бажав.

Але дївчина відвернула ся і укриваючи своє заклопотанє, відповіла різко: Нї, дякую красно, Стіве. Не маю нинї охоти.

— Так — то не хочеш дїйстно нїчого про мене й чути? — сказав на то молодий мужчина змішаний.

— Але куди ви взяли ся, Стіве — старала ся єго успокоїти панї Моффарт. — Мейбель лиш длятого загнївана, що ви случайно чули, що она лиш жартом сказала. — Ходи сюди, Любко, убирай капелюх — упоминала відтак доньку. — Трошки сьвіжого воздуха тобі не зашкодить.

Роздразнена звернула ся дївчина до матери: Так, я піду і буду паню удавати, а ви лишите ся тут в сїй норі та будете прасувати! Лиш коли й ви підете, то і я піду а як нї — то нї!

Панї Моффарт лиш усьміхнула ся на то. — Красна би то була істория, як би дїти поприходили і мене не застали. Она таки тихцем сьміяла ся. — Марійка і Кароль перевернули би цїлу хату до гори ногами.

— Ходиж Мейбель! — просив Стіве ніжно. Коби ти знала, як я днї і години числив. Я так вже на нинїшний вечер тїшив ся — ти менї прецї обіцяла!

Дївчина споглядала перед себе не знаючи, що їй робити а відтак покивала головою. — Нї я волю лишити ся дома, Стіве. Прикро менї, що ти то чув, що я до матери говорила. Але то все не говорила я на жарт, лиш таки зовсїм поважно. Длятого не було би то красно з моєї сторони, як би ще тепер доводила до видаваня гроший, коли —

Містрес Моффарт знов її тут перебила: Алеж прошу тебе, Любо, прецї Стіве робить собі з того лиш приємність —

Стіве на то лиш потакнув головою і з вдячностию споглянув на паню Моффарт. — Таки дїйстно так єсть, Мейбель — увіряв він щиро. — Длячогож хочеш менї зіпсувати вечер — ходиж!

Містрес Моффарт принесла вже була чорний соломяний капелюх, котрий Мейбель поставила була на стільци коли прийшла, і помогла їй убрати ся

Не кажучи дальше анї слова далась Мейбель спровадити свому обожателеви на долину.

(Дальше буде).

чинає ся транспорт з цілого обшару нашої монархії. При тій нагоді не буде зайвою річию пояснити публиці, в виду того незвичайного транспорту войска, що не розходить ся тут о ніякі надзвичайні зарядження, лиш що поїзди войскові, які в многих місцях видїла, везуть лиш транспорти рекрутів яко щорічне доповнене для войска 15 і 16 корпуса на полудне.

**† Померли.** Сими днями померло кілька визначних личностий, смерть котрих відчувають не лиш найблизші члени родини але й ширші круги суспільности в нашім краю. Так помер в Прилбичах коло Судової Вишні ґр. Іоан Шептицкий, батько Є. Е. ВПр. Митрополита Шептицкого в 75 р. житя. Покійник був маршалком яворівскої Ради повітової і через кілька каденций послом на сойм з меншої посілости яворівского повіта. Покійник полишив 4 синів: Романа Андрія, Митрополита львівского, Казимира, котрий вступив до монастиря, Станислава підполковника ґенерального штабу і Льва, що лишив ся на господарстві.

Станислав Цюхціньский, б. президент міста Львова і посол до сойму краєвого а первістно бляхар помер вчера рано в 74 р. житя.

Кароль Леваковский, первістно адвокат, визначний польский діяч з часів повстаня в 1863, посол до Ради державної і основатель польскої партиї людової, помер в Раперсвілю в Швайцарії над ціріхским озером.

— **Задля чого замкнено Український Клюб в Києві,** котрого головою був незабутний наш музик і композитор М. Лисенко, поясняє чорносотенний „Кієвлянін“, котрий подає слідуючі причини:

1) Діловодство клюбу провадить ся в мові українській. 2) Статут клюбовий каже, що мета єго дати своїм членам змогу проводити вільний час приємно та хосенно, а тимчасом на перших загальних зборах клюбу в дня 27-го цьвітня 1908 р. записано до протоколу, що клюб є місце обєднаня та культурного просьвічення Українців. 3) Вибрана ще 27 цьвітня 1908 р. Рада повідомила про своє обранє ґубернатора тільки 14 жовтня 1908 р. 4. На користь клюбу приймали ся жертви від сторонних осіб, коли тим часом статут дозволяє се робити тільки від своїх членів. 5) При клюбі є невеличка бібліотечка, але дозволу ґубернатора на заснованє сеї бібліотечки нема. 6) В напрямі членів клюбу завважено нахил до національної окремішности. 7) В господї клюбу був вивішений плякат, який вимагав, щоб розмовляли по українськи. 8) В книзї клюба є запис протесту деяких членів єго проти того, що при вечері деякі особи розмовляли по московски. 9) По протоколах є „вказівки на потребу ідейного виховання дітей“. 10) У телеґрамі, що надіслана до Українського Просьвітного Т-ва у Львові, висловлено „щире бажанє, щоб праця конґреса була найбільше хосенна українському народови цілої об'єднаної України“.

Та найголовнійшим злочином була бібліотека, хоч Статут Клюбовий дозволяє „передплачувати часописї та книги для членів та їх родин“. Бібліотека була запечатана та віддана на перегляд інспекторови друкарень Нікольскому. Нікольский між иншим звернув увагу на закордонові часописи українські: „Діло“, „Свобода“ (австрийска), „Канадийский Русин“, „Канадийский Фармер“, „Свобода“, орґан українського народу в Америці то що. З поміж книжок були знайдені заборонені: „Українська Хата“, книга Жандра „Революцийна Росия“. Крім того з катальоґу видно, що були ще инші заборонені книги. Сі книги по заяві Ради, начеб то у свій час викинено з бібліотеки, але де они є нині — не відомо. З закордонних журналів ревізия знайшла „Свободи“ ч. 14, 20, 28 та 38, де були уміщені статі підбурюючого змісту, які торкали ся найвисшої особи та московского правительства. Крім того Нікольский констатував, що читальня у клюбі мала характер бібліотеки.

— **Живцем засипаний.** Вчера около 4 год. по полудни при будові дому при ул. Зеленій урвав ся беріг рова викопаного на фундаменти і присипав зарібника Николая Пелеха. Завізвано поготівлю ратункову а рівночасно кинулись і робітники відкопувати засипаного. Та й відкопали єго ще живого, але з поломаними ребрами і руками. Нещасливого відставила стация ратункова до шпиталю.

— **Дрібні вісти.** Українські студенти устроїли онгоди у Львові з причини гноблення Українців в Росиї демонстрацию, підчас котрої прийшло до вибитя кількох шиб в москвофільских будинках. Чи то що поможе, чи то розумно і політично — се инше питанє. — Концесию на нову аптику в Дрогобичи одержав маґістер фармациї Артур Теодор Сімон. — В однім з ваґонів трамваю знайдено полярес, в котрім було 100 кор. — На ул. Зибликевича знайдено золотий дамский годинник. — На ул. Мідкевича згублено полярес з квотою 124 кор. 26 сот. і карту абонаментову виставлену на імя п. Найманової.

— **Крадежі і арештованя.** Вломник, котрого зловив др. Копач в своїм мешканю і віддав в руки поліциї, не називає ся, як показало ся, Каліціньский але Йосиф Іван Максимович, єсть нотованим вломником і був видаленим зі Львова. — Поліция арештувала комнатного маляря в хвили, коли він ніс два красні вкрадені футра, по котрі зголосив ся небавком торговельник дробу Стоцкий, що мешкає при ул. Шкарповій ч. 1. — Коминяр, що робив службу в цісарскій палаті в Будапешті, вкрав онгоди мясо, призначене на снїданє для цісаря: печену курку, качку, волову печеню і спору порцию шинки. Служба двірска відшукала єго небавком укритого в якійсь закутині, де вже кінчив їсти вкрадене мясо. — Дорогоцінности вкрадені шинкаревн Дудьови Вільфови в Бориславі, вартости 4000 корон, віднайшли ся. Злодій хотів заставити їх в банку гіпотечнім у Львові за 150 корон. і тим звернув на себе увагу і втік, заким ще можна єго було зловити, а дорогоцінности полишив в банку.

# Телеґрами.

**Константинополь** 14 падолиста. Холера ширить ся серед войска під Чатальджою і прибирає небезпечні розміри. Вчера було звиш 500 случаїв занедужання і богато закінчило ся смертию.

**Константинополь** 14 падолиста. По вчерашній раді міністрів міністер справ заграничних Норадунґіян конферував з росийским амбасадором.

**Париж** 14 падолиста. З Константинополя доносять з півурядового жерела: Стердивши, що наради великих держав в справі посередництва повіста́ли без успіху, Туреччина постановила звернути ся впросто до держав балканьських.

**Льондон** 14 падолиста. З Константинополя доносять: Потверджує ся вість, що правительство постановило вести переговори в справі застановлення бою безпосередно з Болгарами. Назім-паша одержав приказ порозуміти ся з болгарскими ґенералами. Вислано вже парляментаріїв до болгарскої головної кватири.

**Атини** 14 падолиста. З приватного жерела доносять, що в битві під Єпідже брало участь 35.000 Турків з 40 пушками. По турецкій стороні погибло 2.000 Турків; 500 Турків взято до неволі та здобуто 22 пушок. Греків було ранених 500, в тім 15 офіцирів.

**Константинополь** 14 падолиста. Міністер почти і телеґрафу виїхав до Парижа. Він одержав мабуть якусь специяльну місию.

**Мадрид** 14 падолиста. Вчера по полудни відбув ся похорон Каналехаса при участи дуже численної публики.

**Софія** 14 падолиста. З компетентної сторони доносять, що Порта доручила вчера болгарскому правительству безпосередно мирові предложения. Рада міністрів не порішила ще в сій справі ніякої ухвали. — Вернув тут Данев.

## Курс львівский.

| Дня 13 падолиста 1912. | Платять К с | Жадають К с. |
|---|---|---|
| **I. Акциї** за штуку. | | |
| Банку гіпот. гал. по 200 зр. | 640·— | 648·— |
| Банку гал. для торгов. по 200 зр. | 395·— | 405·— |
| Зелїз. Львів-Чернів.-Яси | 505·— | 512·— |
| Акциї фабр. Липиньского в Сяноку | 470·— | 480·— |
| **II. Листи заставні** за 100 зр. | | |
| Банку гіпот. 5 прц. преміов. | —·— | —·— |
| Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. | 93·— | 93·70 |
| $4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. | 94·— | 94·70 |
| 4% листи застав. Банку краєв. | 85·30 | 86·— |
| Земельний Банк гіпотечний Львів | 97·— | 97·20 |
| Листи застав. Тов. кред. 4 прц. | 95·— | —·— |
| „ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ. | 90·70 | —·— |
| „ „ 4% льос. в 56 літ. | 83·30 | 84·— |
| **III. Облїґи** за 100 зр. | | |
| Пропінацийні галицкі | 96·30 | 97·— |
| Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем. | —·— | —·— |
| „ „ „ „ $4^1/_2$%. | 91·70 | 92·40 |
| Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К. | 82·30 | 83·— |
| Позичка краєва 4% з 1893 р. | 84·50 | 85·20 |
| „ „ 4% з 1908 р. | 83·— | 83·70 |
| „ м. Львова 4% по 200 К. | 84·— | 84·70 |
| **IV. Льоси.** | | |
| Австрийскі черв. хреста | 51·25 | 57·25 |
| Угорскі черв. хреста | 30·25 | 36·25 |
| Архік. Рудольфа 20 К. | 82·— | 88·— |
| Базиліка 10 К | 27·— | 31·— |
| **V. Монети.** | | |
| Дукат цїсарский | 11·46 | 11·49 |
| Рубель паперовий | 2·54 | 2·55 |
| 100 марок німецких | 117·87 | 118·07 |

## Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із заходного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).